

Lidija
Gačnik

Kačja svila

Borutu

SNEŽENJE Na neki daljni poti,
pod luno s pasjo glavo,
sva se razblinila v dišeči zrak,
snežilo je skozi naju.

Igrala sva na brinovje
in na čarobno svilo,
bledi luni sopotnici
sva v spomin prižgala kadilo.

Megle so se razgrinjale
v sinjino neba in oken,
na koncu najine poti
sva našla mrtve oblake.

In sva se pokrižala,
kot da sva za vse kriva,
v razkošju rdečega snega
sva v jutro utonila.

MRTVI SVATI

Sama pod temnim nebom
 sva pod kostanji sedela,
 svetilka je znamenje čarala,
 kot da sva poslednja.

Vešče so se dobrikale
 v plesu smrtne violine,
 od zvezd je zlati vosek kapljal,
 bleščala se je črnina.

S svilo sem te zagrnila.
 ko so se zbrali mrtvi svati,
 z brinovo vejico križ naredila
 čez vhodna in zahodna vrata.

V sinjem jutranjem zraku
 si me na vodi zagledal.
 Drsula sem po gladini,
 usta so bila bleđa.

KAČA

Na nebu cvetel je tulipan,
 ko sva obstala na poti,
 med vonji vetra in trav
 drhteli so snežni ognji.

Pokazala sem ti šipkov grm,
 nabrekli je v plodno tišino,
 še preden sem ti z njim prekrila obraz,
 zagledal si kačjo svilo.

Gledala sva rumeno telo,
 zvito v duplini smokve.
 Zrelo listje nebo je pregibalo,
 kačji rep zagrinjal je sonce.

Stopila sva v pozni dan,
 držala sva se za roke,
 drevesa so se umikala:
 kača vaju spremlja na poti.

SVEČA Gledala sva v nočno nebo,
pred nama zaprta ograja,
hladno je velo od cipres,
zavijala sva se v šale.

Voščeno je odmevalo
med nama in za nama,
kot da se krste odpirajo,
se je razlegalo hreščanje.

Mrtvaki so se bližali,
bledi in opotekavi:
zakaj sta pojedla najin kruh,
nikdar več ne bomo plesali.

V cipresah se je že svetlikalo,
ko sva se spet zavedla,
na grobu blizu izhodnih vrat
je gorela začarana sveča.

NOČ Pod nebom iz črnila
na ozki gozdni poti,
sva tipala v tišino,
jokale so počene gosli.

Vse bolj navzdol sva tavalala,
na poti k zadnji postaji,
nocoj se bosta še žgala,
so umirali konji v drgljajih.

Počasi sva križarila,
kot da sva zgnetena iz gline,
nad nama je zaskovikalo;
lajež psov je prevpila tišina.

S kostmi sva se dotikala,
iz žil si kri iztočila
in tiho so naju skozi noč
slepe oči vodile.

GOSLI Ojoj, kaj sem storila,
zgubila sem svoje gosli,
kako bom zdaj jutro budila
v tej zaspani hosti.

Brinova kri se je že
na tvojih vekah posušila
in zvokov ni, da bi te še
zadnjič pokrila s črno svilo.

Lune se menjavajo,
vse zvezde so se utrnilo,
brez rok v temi te iščem,
telesi sta iz papirja.

V kateri krsti jesenski
vas najdem, žalostne gosli,
da z glasbo začaram kačo,
ki ljubemu spi na prsih.

SLOVO Nikoli nisem videl,
si šepnil iz globine,
vodo so pregibale
roke rožmarina.

Oči si si zatiskal,
tako je tema bolela,
za tabo sem pot iskala,
gladina me je vabila.

Od zvonika je plavala
bela, samotna ptica.
In si odsanjal v krošnje zvezd
brez besede in dotika.

Še prej si mi izpil oči
in me razlil v hladno svilo,
ko sem tonila v voščeni tolmun,
je zvonjenje umilo tišino.

JUTRO V sinjini se je jutro rojevalo
in luni sta se že ločili,
v bledih krošnjah kostanjev
sta se vsaka v svojo smer izgubili.

Hodila sva po mokrih poteh,
čisto zveneale so gosli,
na temnih oknih začarane cerkve
drhteli so nemi konji.

Tvoj obraz je bil spokojen in bel,
kot da drsiš na drugem bregu reke,
zaman sem se iskala v tvojih očeh,
tvoja luna je zatisnila veke.

Prisluškovala sem drgetanju neba,
ves obraz mi je počrnelo,
ubit je v ceste odtekal korak,
potovanje se ni nikdar začelo.

Miran
Košuta

Viljana

V nekakšno marmornato otopenost večnega, negibnega in nespremenljivega puhti z nebulozo nikotina, ki spiralasto osvaja dvorano, tudi dim misli in besed – koprenasta sivina odlajnanega, slišanege, prežvečenega; neobstojna lahkost nič. Seja. Ena tolikih, ki mrcvarijo z razbeljenimi kleščami leksikalnega možgansko tkivo tretjine človeštva. Seja odbora. Enega tistih, ker se ob viteškem žoganju z besedo krešejo

ognjeni meči mnenj, prepričanj, ideologij, kjer se govorna onanija oplaja z naslado fantazije v kovanju načrtov, srednjih in dolgoročnih planov, kjer se tja v kraljmatjaževsko dolgčasje razpravlja o tem, kaj bi bilo treba narediti, kako bi morali ravnati, koga bi morali prepričati, kaj bi bilo nujno oživiti.